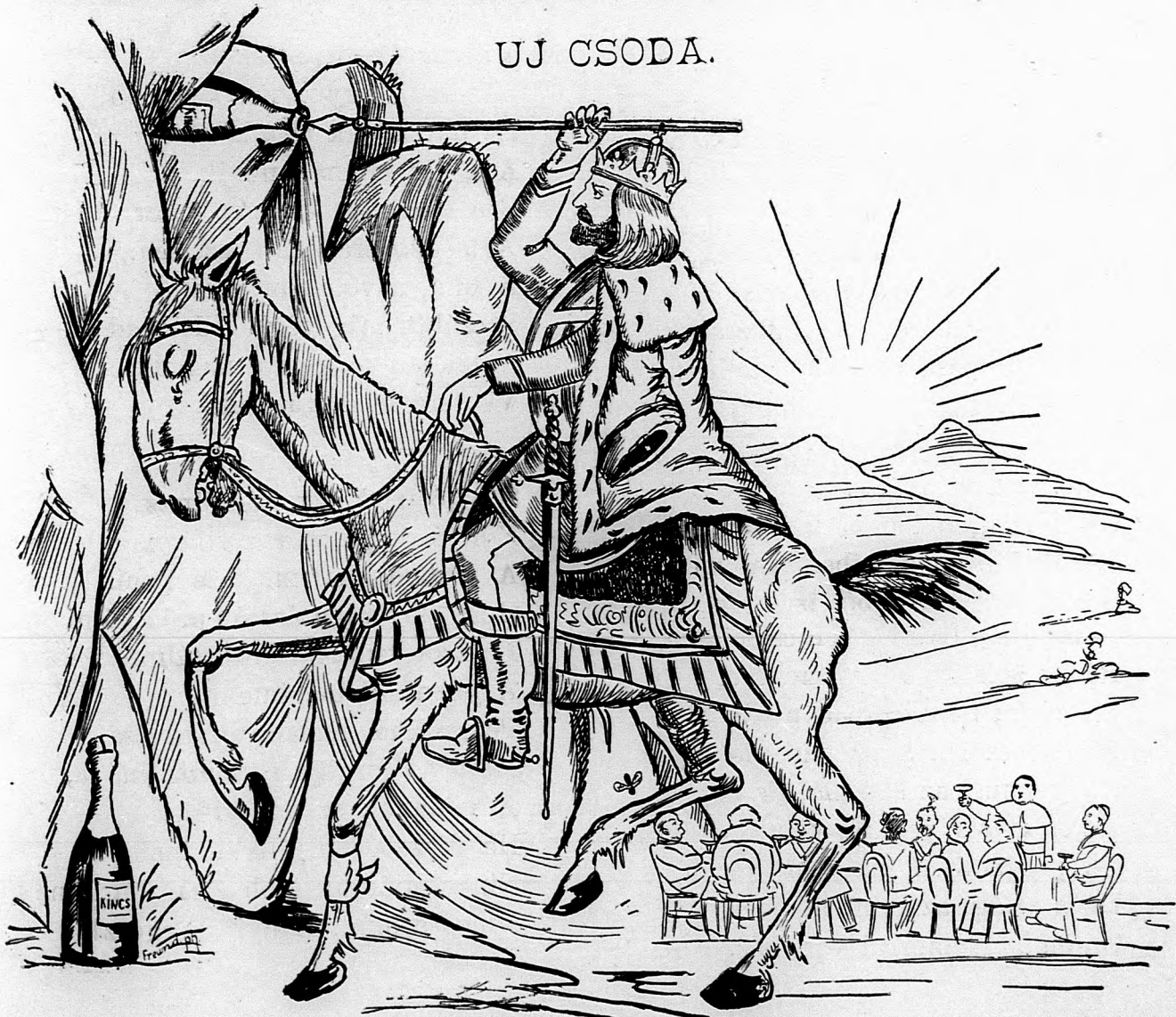

ELŐFIZETÉSI ÁRA :
 Egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt.
 Egyes szám 16 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL :
 Nagyvárad, Uri-utca 5. sz.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

KAPHATÓ :
 Kiss Dávid, Kutasi D., Pauker Dániel és Sonnenwirth I.
 kereskedésében.

Csodát tett Szent László,
 Kiment a fürdőbe,

Dárdáját beszúrta
 Egy vén gránitköbe.

A szikla kebléből
 Omlott pesszö-patak

S mohó vágygyal itta
 A szonjaszó csapat.

ÜNNEPEK UTÁN.

Ennyi az egész!
 Hogy föllármázzák a világot!
 Czím, titulus és kifogások,
 Az akad minden évbe' más.
 Egyszer ennek van emléknapja,
 Máskor, mert valaki megkapja
 Az ordót és lesz kamarás.
 Egyszóval mindig az a vége,
 Hogy bankettet csap Árpád népe
 És nagyot isznak odaát.
 Beszélnek, azaz szolnokolnak,
 Egymás fejére dicsfényt tolnak
 És éltetik a honhazát.

Hát kisütötték nagyon szépen,
 Hogy hétszáz esztendője épen,
 Szent László köztünk élt vala.
 Nos erre aztán összeültek,
 A cigányok tuszt hegedültek,
 A török is elpusztula;
 Felzászlózták a háztetőket,
 Népünnepélyt csináltak, lőttek,
 Megjöttek az országnagyok,
 Volt itt miniszter, volt itt érsek
 És mit csináltak? Hát beszéltek.
 Beszélni! Óh, az szép dolog!

Ennyi az egész! . . .
 Óh a világon tenger baj van,
 De ők fürödnek tejben, vajban
 S azt csak könyvből ismerik.
 A munkás izzad s nincsen bére,
 Ránéz sok éhes gyermekére,
 De zúgni nem szabad nekik;
 Ki daczczal mer szólani vissza,
 Az gyanus, az szocziálista,
 Az közveszélyes. El vele!
 Ők prédikálnak nagyon szépen,
 De a világ, az mindenképen
 Bűnnel, nyomorral van tele.

Hemzseg a proletár ezrével,
 A bölcs éhenhal nagy eszével
 És előre csak az halad,
 A korszellemet ki megérti,
 Ki hajlongni tud és kérni
 És dicsérni a nagy urat.
 Ki hizelgő tud lenni bátran;
 De fölfelé csúszik hibátlan.
 Hiába a protectió! . . .
 A születés a legfőbb érdem,
 E nélkül elpusztulhatsz éhen
 S előre nem mehetsz bohó!

Milyen chaos! Óh milyen lárma!
 Mindenki a saját házára
 Vigyáz és félve órkodik.
 Gázolnak egymáson keresztül
 És felborítják mindenestül
 Azt, aki ellenáll nekik,
 S e harcban ember ember ellen,
 A test kifárad és a szellem,
 A bűn, a vétek ott lesi
 S csábít, míg végre ellankadva,
 A lélek gyenge és megadja
 Végtére is magát neki.

S a jó urak, ők jubilálnak,
 Ejh jó dolga van a világnak!
 A multról kell most zengeni.
 Hogy ki volt László; prédikálni
 És zsolozsmákat elkántálni,
 A jelenkort meginteni.
 Pezsgőknek vidám durránása,
 Majd az fordítja sorsunk másra,
 A világnak ez üdve lesz.
 Ha díszebéden jóllakhatnak
 Nincs gondjuk több a nagy uraknak,
 Nincs semmi. Ennyi az egész!

Fehér Desső.

GÖNDÖCS BENCZE.

A mult héten itt járt Göndöcs;
 Gömbölyü volt, mint a gömböcz.
 A kis pusztaszeri apát
 Kezébe vett egy nagy kapát;
 Nézte hol van László sírja,
 De megolvadt teste zsírja.
 A meleget ki nem állta,
 A koporsót sem találta
 És Bencze, a derék apát,
 Sutba vágta a nagy kapát.
 Összetörött puha teste,
 Haza is ment szerdán este;
 Ágyat vetett neki Marcsa
 És ő horkolt, mint egy harcsa.

FURA HÍREK.

Ülés a kamarában. Bertsey György és dr. Sarkady Lajos a mult héten ülést tartott a kamarában s miután a honvédelmi miniszter ama bizonyos bakkan-csokat a nagyváradai csizmadiákkal akarja elkészíttetni; ennél fogva a két szakférfiu azonnal összekavart egy dézsa csirizt a hazafias érzelmű lábtyű művészek részére.

Figyelmetlenség. Nagyvárad város az ünnepségekre elfelejtette meghívni a biharmegyei képviselőket; e figyelmetlenség miatt a honatyák sértve érezték magukat. Rezey Szilviusz pedig annyira megorrolt, hogy piczi pisze orra kovácsos ugorkává nőtt.

Páva a kórházban. A biharmegyei kórházra egy páva repült. Na na nőtlen agglegény urak, csak aztán golya ne szálljon a kórházra.

Gentry-keringő. Géczy Lajos zene-költő egy gentry keringő című zenedarabot írt. A kitünő keringőtől sokszor meg szédül a vígadó gentry.

Panass. Áldás-utcza lakói is panaszkodnak már, hogy nagy a por; mert nem locsoltat a város. A békés polgárok azzal fenyegetőznek, hogyha így tart ez az állapot, akkor a tanács csúfjára, megváltoztatják az Áldás-utcza nevét Átkos-utczára.

A trombiták. A közös hadügyminiszter a katonabandákat megakarja szüntetni és a réz trombitákat elfogják árverelni. Ugy halljuk, hogy a polgármester

ur hatvan darab tárogatót szándékozik megvásárolni az állandó színház zenekarának.

Katonai ssemle. Laufer tüzér parancsnok tegnapelőtt szemlét tartott a tüzérség felett, mely alkalommal a császári és királyi ágyukkal *czélba löttek*. A katonai gyakorlat ideje alatt senki sem mert megjelenni a «Biharmegyei nemzeti kaszinóban».

Uj sörgyárat alakítanak városunk hevülő férfiai. Mint értesülünk *Ficzko* Mihály szappanos mesternél már meg is reudelték az árpaléhez szükséges habot.

Tanulmányut. A debreczeni gazdasági tanintézet tanárai és harmadéves hallgatói az Érmellékre tanulmányutra indultak. A vendégszerető szálló tulajdonosok a pinczékbe szállásolták el a tudomány-szomjas ifjuságot.

Szokoli Mehemed a városi disz közgyűlésen Tamáskodott és interpellálni akarta a polgármestert, hogy a Rhédey-kerti mulatságon miért szednek az adófizető polgároktól baksist. Azonbau a pogány *Szokoli* addig izgett-mozgott; míg végre letört alatta a szék és turbánja alá szorult az interpelláció. Óh beh jó!

DÍSZMAGYARBAN.

Radó Náczi kardot kötött
 És vállára vett kaczagányt;
 Nyalka legény; megszédít ő
 Száz asszonyt és ezer leányt.
 Siet fel az ünnepélyre
 Díszmagyarban, jól kinyalva;
 A forgóján kócsag lebeg
 És cseng bong a csizmasarka.
 Elmulik a hűhó; oszlik
 Minden főur s ime máris
 Egy ruganyos fiakkerben
 Ül Radó, a szép fiskális.
 Vajjon hova igyekszik ő?
 Talán ki a régi várba
 S a kapunkat döngeti meg
 Rettenetes csatabárdja?
 Hallga! Mi az? Riadóra
 Pereg a dob? Csend! Csitt! Ácsi!
 Kohn Mór ellen, díszmagyarban
 Végrehajtást intéz Náczi.

L. A.

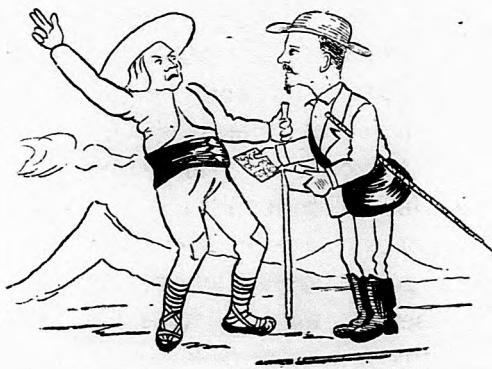
A KÁRPÁTOK KÖZÖTT.

— Hősköltemény. —

Tollamat tintába most az okból mártom,
Hogy megénekeljem jó Hegyesi Mártont.

A ki vándorútra indult a mult hóba
És fejét megmosta a csorbai tóba.
Kárpát egyesület küldötte ki őtet,
Hogy törjön magasra és hódítson nőket.
A tarisznyába tett sült csirkét és kappant,
Továbbá cseresznyét, szüzdohányt és szappant.
Bátran döcögött és nem is nézett hátra,
Míg előtte nem volt Tátra, Fáttra, Mátra.
A hegyek tövében meglátott egy tótot,
Aki gyomra köré tekerte a drótot.
Nagy volt ott az inség s azért füzte magát,
Hogy ne kelljen falni annyi mamaligát.

Így szólott Janóhoz a vándor prókátor:
Amint látom, nem vagy te sem pap, sem kántor
Hanem inséges tót; nosza, csapj fel nékem!
Legyél három napig vezető cselédem.
Szegény Janó örült s ime az ebadta
Markát tartá s a pénzt rögtön elfogadta.
Esküdött az égre és hős Szvatoplukra,
Hogy reá vezet minden szirtre s lyukra.
Barlangok odvába, szikla tetejére
És hogyha elfárad, veszi tenyerére.
Dobre Janó! Dobre! Ne gondold a gonddal!
Így szólott meg se pihent s indultak azonnal,
Szikláról sziklára, bérczről bérczre szöke
Jó Hegyesi Márton; izzadt az üstöke.

S habár kényelemhez volt ő hozzá szokva,
A lomniczi csúcsra felmászott szuszogva.
Hogyha bajba került így kiáltott: hahó!
És rögtön segített rajta szegény Janó.

Neki gyürkőzött az s letevé kalapját,
Tettre serkentette a püspökfalatját.
Estenden a mikor a völgybe leértek
A bátor utasok nyugalomra tértek;
De látta Márton, hogy a csizmája sarka
Áll az egyik csára, a másik meg hajsza.
Még fakult a szára s kívánja a hájat
Így szólott hát Janóhoz: nesze puczováljad,
Ámde annyit mondok kedves Janóm édes,
Hogy mire felkelek legyen glanczos, fényes.
Szegény tót megijedt; suhvixot hol vegyen?
Melytől a kopott bőr ragyogóvá legyen.
Nagyon bús lett erre és könnye is csurgott,
Hanem amint járkál, meglát egy kis szurkot.

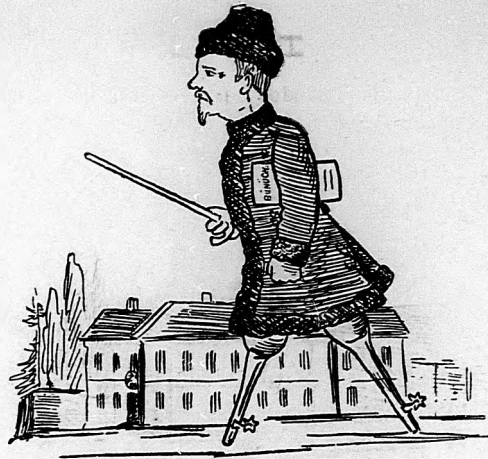
Nosza nekiesett és mázolni kezdte;
Szegény csizmának e buzgalom volt veszte;
Mert kívül és *belül* úgy bekente Janó,
Hogy nem volt az többé ember-lábra való.
De mikor felébredt büszke lett és kényes
Hegyesi Márton; mert látta, hogy az fényes.
Tündökölt, ragyogott és a nap ságára
Glóriát hintett a glanczos csizmaszárra.

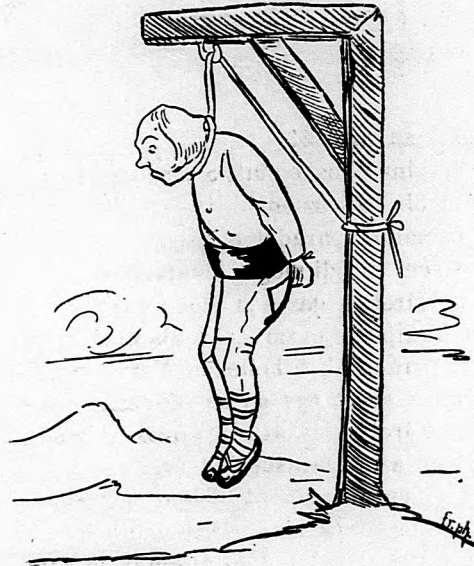
Nem szólt a tót semmit, csak hallgatott szegény
Mikor felhúzta azt a váradi legény.
Egész nap járkáltak a fenyvesek alján;
Márton jobb oldalt és Szedlák Janó balján. ,
Este, hogy a csizmát levetni akarta,
Hegyesi Márton a fejét megvakarta:
Nini mi az ördög; beledagadt lábam
S húzták a saruját — de hiába — hárman.
Kiáltott, jajgatott; végem van; meghalok!
A nagy fájdalomtól a fogam is vaczog.
Ott didergett egy nagy, mohos szikla mellett,
Végre is a lábát amputálni kellett.
Ijedtében Janó rögtön esett hasra;
Ámde a csendőrök verték kurta vasra
S tatája, mamája szomorúságára,
Törvényszék elébe került nemsokára.
Sötét börtön alján a bűnös megijedt
S Hegyesit kérte fel, hogy védje, ha lehet.
A jószívü ügyvéd megkönyörült rajta;
Pedig ő miatta került a tót bajba.

AZ ÚJ HÁZ.

Kész a *Rimanóczy* piros palotája,
Titkos találkozók regényes tanyája.
De alig száradt meg falain a malter,
Már is belefészkelte Antónius *Walter*.
Alól, a földszinten ugrik a sok kellner,
Sört, bort, virslit bőven kaphat ott az ember
És az emeleten, az új kávéházba,
Friss kasszirná hozza a véredet lázba.

De azért sietett fel a törvényszékre
És megesküdt a földre, meg az égre;
Sőt mi több pecsétes levélen kiadta,
Hogy Janó ártatlan s ne bántsák miatta.
Hiába volt minden, nem használt a beszéd;
Bulyovszky főügyész a pálczát törte szét.
Halált kért fejére, rettenetes halált
És bár szegény Janó ordított, rugkapált.

A siralomházból sehogysem menekült,
Gyilkos szurkolásért a kötélre került.

L.

Nem nyekeg az ajtó; mert sarka olajos,
Büszkén lép be rajta a szép *Waldmann* Lajos.

AZ ORVOS EGYLETBŐL.

Dr. Hoványi Ferencs: Ime, tisztelt uraim, egy meghívó Taljánországból. Ki szereti a polentát, risottót? Hínak bennünket a kongressusra, Rómába. Indítványozom, hogy az egylet *Rómába* képviselőket küldjön!
Fiatal orvos: Igen, küldjük el — a feleségeinket!

I Z É.

— Heczpáli Justh Sándor leleplezései a városházán. —

Mit ízél az az izé!

Már megint okoskodnak a városházán?

A törökök 200 esztendő s ízéjére elköltöttek 5000 forintot, csináltak parádét a polgárok bőréből, és most még azt sem engedi meg a főkapitány, hogy a katonavárosi polgárok a garasos hídon ingyen ízélhessenek.

Nohát ez kijátszása ezredéves alkotmányunknak, mert mikor az izráeliták átkeltek a Verestengeren, bezzeg nem fizettek azért egy garas hídpénzt sem; de nem is Rimler Károly volt ott a főkapitány, hanem FaraHó.

Ha pedig az a garasos hídbérlő ragaszkodik a pizéhez és nem ereszt át senkit a megfelelő taksa nélkül, akkor nincs más hátra, minthogy ki kell árendálni a Busch Dávid hátát. Álljon ott a Körös partján reggeltől estig felnyergelve és minden polgárt, aki a túlsó partva igyekszik, vegye fel a nyeregbe és lóháton szállítsa át a túlsó partra.

Hej pusztul is a város vagyona. Az árlejtést is megtartották csütörtökön; a városi szivattyus kutakat Rózentál és Erlík rezeli hat pengő forintér darabját; hej én beszeg ócsóbban is megrezelném; a tolonczok élelmezését Grósz Ferencz vállalta el jó drágán; a tüzfát Munk Jakab szállítja, de én jutányosabban befütök a tanácsnak; a «Három rózsát» Túrócz Gyula akarja kiizélni; az «Apolló» pinczéjét senki sem óhajtja árendálni; mert nincs bele való izé; kirágra a filókszia.

Hej így pusztul a világ, így rabojják a várost.

Nade lesz rájuk gondom; mert a jövő havi városi izén interpellálok biz én.

TORTA ÉS KIFLI.

— Müller Salamon pékész cukrász bölcs mondásai. —

Ez már osztán nadszerő vót.

Fímlett, thöndökölt, rotyogott az egisz város.

Pumpásan sükerölte magát az illomináció.

A Mölleráj is ógy nézett ki, mintha a cshillagak leszállattak volna a fhüldre!

Még a khisasszanj feje bóbján is lubugott edj milli-jertya; én phedig ógy beillomináltam magamat, hodj tsakógy fímlett a khét szhemem gujója a khunyaktól.

Phedig bizam Isten nem vót az egész mólatságból hasznam. Az a sak fhüpap, az a theméredk khananak; pöspök, edjse nem gyötte a szhokrászdába.

Nem azír, mintha nem lett vólna nekik nadj meleg; nem azír, mintha nem alvadt volna nekik a háj; hanem edjszerően azír; mert a Slókk pöspök tsinálja mindig galiba.

Mast is elfagta a vendégeket. A rezidenczba ettek, ittak.

Majd megötött a gota, mikar olvasam az ojságból, hodj még fromázst is thálaltak fhel a szokácsok.

Igazán jönyörő dolog! Minek tsinál nekünk a medjés pköspök khón-khorencz?

Nade mindegy! Azír én nem fogok bósólni; mert amit elvesztek az idessígeken, vissza njerem asztat a shavány khiflin a phék-özletben.

Kisasszanj! Hozzon edj khis parczion fadjlaltat, de bele ne hollassa a szheme philláját.

Schnell!!!

R E N D.

— Lassu Mátyás lovas-rendőr a vízben. —

No a nyüstyit megcsépett egy rák oszt maródi vótam vagy két napig.

Ippeg a szügyembe akasztotta jaz olloját a gyilkos vadállat, olyan rettenetes erővel; hogy a könyvem is kifacsarodott az két szemem világból; mindazon által nem szabad vót reterálni, hanem neki a véznek oszt csináltuk a tempót a Frajlával.

Hanem míg mi a Keres vizibe lubiczkolánk addig baj törtint a szárazon.

Baj bizony! De se nem rablás, se nem gyilkolás, se nem bétörís hanem egy kis tivedis.

A dolog úgy törtint, hogy *Rinylér* feőkapetány ur megrendelt százötven üveg pezsgőt az ünnepi dinum dánumra, még pég Jankynál; de bijony Janky nem a tetthelyre a Rózsabokorba kütte a nasszerü italt, hanem egy ferslögba pakolta oszt a rendőri laktanyába vitette.

Ippeg *Popóczy* jár vót az inspekcijós mikor megirkezett a láda, oszt ü aszt gondolta, hogy valami bünjel van benne. Nosza a kereskedő inast vasra verette a ládat meg bezáratta a toroncok közzé.

Rimlér ur csak leste csak várta a Janky-féle pezsgőt a Rózsabokorba, de bijony az nem irkezett; mit vót mit tenni a Hillingér eczetjibül bontattak ki egy pár flaskával.

Ezalatt a gazember Pruncsik Marczy bétörő megérezte a pompás folyadikot; azután a czimboráival egyetértve felfeszítettik a ládat, le ütöttik az üvegek ezüstös sipkáját, oszt ugy bérugta-, mint a parancsolat.

Még a patkányok is riszegek lettek a nagy muri alkalmával.

Mikorra mán mi, haza irkeztünk a vizi gyakorlatból. mán akkor hótton vót valamennyi toroncz; nekünk meg a *Frajla* csacsinak alig maradt egy kis vederrel a fénom italbul.

Hej vakarta is *Popóczy* jár a fületövit mikor megtudta a tivedist.

Node sebaj; legalább okultunk oszt ké'száz esztendeig megint nem történik olyan csúfság.

Nem bijon! Mír mer hogy addig alégba lesz jubél.

A NAGYVÁRAD! SZOCZIÁLISTÁK

vagy

CZIPÖVARRÁSI TANFOLYAM A RENDŐRSÉGEN,

avagy

VARGA, MARADJ A KAPTAFAFANÁL!

Nagyváradnak is vannak szociálistái!

A pakfong város még se marad el végkép Páris mögött.

Éber és héber rendőrkapitányunk Gerő Árminnak sikerült 8 db. Ravacholt kézrekeríteni.

Azok közül hatnak a talpára kötötte az utilaput, kettőt itt tartott magnak, — hogy jövőre is legyen egy kis dolga a rendőrségnek.

Sajnos, hogy a legnagyobb igyekezet daczára se lettek egyik világfelforgatónál még akkora dynamitot se, mint egy mák szem . . . masszát, de arról is kisült, hogy *szurok*. Igy bizony a mi rendőrségünk nem tudta feltalálni a *puskaport* — a szociálistáknál. . .

*

Be voltak idézve mindnyájan. Gerő három lábú trónusn ülve tárgyalt. Előtte szurkoltak a csizmadiák, akiket ugyancsak szoritott a bakkancs, mintha csak a saját remekbe készült czipőiket húzták volna föl.

Gerő: Ugye, maguk veszekedett szocialisták.

Szocialisták: Csókoljuk a tyúkszemét a kapitány urnak, mi csizmadiák vagyunk!

Gerő: Nem igaz! Semmi ellenmondás, különben jaj! Maguk véresszáju anarchisták!

Csizmadiák: Igenis, kapitány ur!

Gerő: (elegülten mosolyog.)

*

A tárgyalás nagyon mulatságos volt. A derék szocialisták mindig a lábtyűművészet és tyúkszemgyártásatról beszéltek.

Tetszik tudni kapitány ur, az ember vesz egy darab rossz bőrt, amiről tudja, hogy hamar el fog kopni, aztán ráhuzza a kaptafára, aztán . . .

— Ugyan, szakította félbe Gerő kapitány, hagyja el, *jobban tudom azt én, mint maga.*

Csakugyan: a tárgyalás végén inkább volt Gerő kapitány suszter, mint a szocialisták.

*

A suszterek különben bevallották, hogy az egész szocialismusnak a Korona-utca kikövezése az oka. A czipőköptató, tyúkszemgyártó kövezet elpusztulása alapján megrendítette minden csizmadia ekszisztenciáját. . . Vigyázzon a város Caveant consules, nehogy a többi utcát is kikövezzék, mert akkor nem fog birni a várad! suszter-szocialismussal!

*

A szocialista hecczről szóló tudósításunkat különben a szini rovatban is adhatnánk.

Nem is tudtuk, hogy Gerő kapitányban szinműirői tehetség lakik:

Darabja czime:

A CSIZMADIA, MINT KISÉRTET.

Szocialista-rémdráma hat kitolonczolásban; új kaptafára huzta Gerő Ármin.

SZEMÉLYEK:

Gerő, szocialista és cipővarrázati szakelődő.

Dikics
Dratva
Lábsziz
Csiriz
Kapta
Szurok

dühös szocialisták, vérszopó anarchisták.
rettenetes nihilisták és iszonyatos mesterek.

DR. KÁLMÁN JÓSKASÁG.

— Dialóg az utcán. —

— *Dr. K. J.* No mondjátok meg nekem, ha engem nem hittak meg a püsköki díszebédre, és én mégis belopózkodnék oda, mi volnék én akkor?

— ???

— No hát, egyszerűen *dr. Belopotocky Kálmán*.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

Tisztelt urak, urfiak, nők!
Nyájas és nyájtalan előfizetők!
Arassunk;
Hadd gyűljön a garasunk.
Kinek kedve és zsebe nő
Jöjjön és fizessen elő.

*

A „Bagoly” előfizetési ára:

Egész évre	---	---	---	8 forint.
Fél évre	---	---	---	4 forint.
Negyed évre	---	---	---	2 forint.

Az előfizetési pénzek a „Bagoly” kiadóhivatalának Nagyváradra küldendők.

A szerkesztő postája.

F. Gy. Köszönet a figyelemért; de a „Felhívás” nem elég komikus; a sajtóhiba sem nagy hiba mai világban; azonban valamit írunk majd arról a gomolygó, füsttölgy városról, hol még mindig ég a hamu alatt a parázs; csipje meg a darázs! — **Pinosi.** Megkaptuk, hogy ne kaptuk volna meg, mikor ajánlva tette fel; de nem ért tizenöt vasat az a sok pakfong viccz. **T. E.** (K.-Apáti.) A leveleket nem találjuk; elveszték s így vissza sem küldhetjük. — **W. J.** (Brassó.) Ugy látszik mióta a Löbl-szeszgyár csatornáit nyilatkoznak, meg kell fordítani a régi közmondást és: ki a Körös vizét iszsa, nem vágyik az ide vissza. — **Bojtor János** Csalódik; mert a *Bagoly* nem jelenik meg naponként kétszer csak egy héten egyszer. Valószínűleg összekeveri a mi lapunkat a „Nagyvárad Hirlap”-pal. — **T. S.** (Budapest.) Nagyságos ur! talán elkopott a pennája és kiszáradt a tintája, hogy nem ír, él-e vagy hal? — **Muki.** No kérem önnek olyan írása van, hogy közvényt kapott tőle a szemünk. Miért nem megy ki a Félix-fürdőbe, hiszen ilyen podegrás betűket csakis béna ujjakkal lehet papírra tenni; a világért sem kínozzuk vele szegény szedőgyereket; sőt félünk, hogy a papirkosár is gyomorgörcsöt kap a zsigori betűktől.

Felelős szerkesztő: LOVASSY ANDOR.

Társ szerkesztő: FEHÉR DEZSŐ.

Kiadótulajdonos: LANG JÓZSEF.

Dupla márciusi Dreher-sör.

A nagyváradai korzón épült

palotaszerű RIMANÓCZY-fürdő épületében nagy kényelemmel, villanyvilágítással és eleganciával berendezett

sör- és kávéházat

nyitottam.

Midőn ezt a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni bátorodom, egyúttal tisztelettel jelentem, hogy **kitűnő ételek és italok** pontos kiszolgálásáról gondoskodtam.

Helyiségeimben **38 különböző lap** olvasható, köztük aradi, debreczeni, kolozsvári és szegedi hirlapok.

Minden törekvésem oda irányul, hogy az **intelligens** közönség teljes meglegedését kinyernem sikerüljön.

Azon reményben, hogy igyekezetem kellő méltánnyal fog találkozni, tisztelettel kérem a nagybecsű támogatást.

WALTER M. ANTAL.

Világos kőbányai Dreher-sör.

Abonensek előnyben részesülnek

Kitűnő borok.